

Encíclica del papa Francesc sobre la fe

► Amb data de 29 de juny, solemnitat dels Apòstols St. Pere i St. Pau, Sa Santedat el papa Francesc ha publicat l'encíclica *Lumen Fidei* (*La llum de la fe*). El papa Francesc explica que aquesta encíclica se suma a les del papa Benet XVI sobre la caritat (*Deus caritas est*) i l'esperança (*Spe salvi*) i assumeix el «treball valuós» realitzat pel Papa emèrit que ja havia «pràcticament completat» l'encíclica sobre la fe. A aquesta «primera redacció» el Sant Pare Francesc hi afegeix «algunes aportacions». La primera encíclica del papa Francesc apareix quan ens disposem a recórrer el darrer tram de l'Any de la Fe, que es clourà, a Roma i totes les diòcesis, el diumenge dia 24 de novembre, solemnitat de Nostre Senyor Jesucrist, Rei de tot el món.

GLOSSA

Captar-ne la grandesa

Un avi aficionat a la fotografia que passa les vacances en un poblet de muntanya observava que, després dels campaments i les colònies, els seus set néts perdien el temps no fent res o en activitats poc formatives. Ell, recordant el seu passat professional de mestre a l'escola i els seus anys de monitor mentre estudiava, pensà que les vacances, com a temps de lleure, convenia que fossin també un espai educatiu, perquè el descans pot ser per a tothom un moment de creixement, de plenitud, de vivència de fe, de realització humana. Decidit, doncs, organitzà un concurs fotogràfic entre fills i néts i també hi convidà altres persones —joves i grans— del poble. Amb els néts grans preparà les bases i decidí els dos temes del concurs: «Persones i vacances» i «Déu en les vacances».

Un diumenge, en acabar la celebració de l'Eucaristia, es lliuraren els diplomes als guardonats i s'inaugurà l'exposició a la sala parroquial. L'avi els adreçà aquestes paraules: «Tots els participants heu fet un esforç d'aproximació i de coneixement

de l'entorn, de la realitat que us envolta, de l'obra de Déu creador. Cadascú ens ofereix la seva perspectiva, el seu centre d'interès. Hi ha qui ha posat de relleu detalls inesperats i qui ens ha fet redescobrir paisatges; qui ha fet més propers els homes i les dones de la nostra terra i qui ha volgut fer-nos descobrir la natura que ens envolta i la petjada de Déu. La fotografia no congela la vida, sinó que la recrea, la reelabora i ens la fa més propera.»

L'activitat proposada per l'avi ha permès d'observar l'entorn des de la proximitat que ajuda a estimar més el que ens envolta —perquè no s'estima el que no es coneix— i, alhora, ha estat un estímul per millorar el que veiem, continuant així l'obra del Creador. L'avi sabia que la fotografia, com tot el que és realment viu i estimulant, no és un punt d'arribada, sinó un punt de partença. «Proclameu la grandesa del seu nom, feu conèixer la seva lloança amb els vostres cants i al so de l'arpa» (*Sir 39,15*). I per què no amb les fotografies de l'estiu?

Enric Puig Jofra, SJ

I Pelegrinatge diocesà a Roma

La diòcesi de Terrassa farà el seu primer pelegrinatge diocesà a Roma els dies 15, 16 i 17 de novembre de 2013. Serà presidit per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa. Per a inscripcions: www.anydelafe.org.

REMEU MAR ENDINS

Compartir: el gest que defineix la comunitat cristiana

En sintonia amb l'Any de la Fe he mirat de reflexionar, en les darreres cartes setmanals, sobre el què és i com es manifesta la comunitat cristiana. Aquesta és una comunitat transcendent perquè participa del misteri de l'Església i s'ha de contemplar aleshores amb una mirada de fe. Perquè la comunitat sigui de veritat cristiana no és suficient que estigui integrada per cristians, sinó que aquests han de viure des de la perspectiva de la fe.

Un altra peculiaritat de la comunitat cristiana és l'acceptació de Crist com a llei viva, com a punt de referència en la fe i en els comportaments. Si hi ha un verb que de fet defineix la comunitat cristiana, aquest és el verb *compartir*. Ho podem veure en el llibre dels Fets dels Apòstols:

- «Eren constants en l'ensenyament dels apòstols» (*Ac 2,42*). La primera comunitat cristiana comparteix en primer lloc la fe. La fe i la conversió són el factor decisiu de les comunitats. En aquest punt especialment, Maria és model, figura i imatge de l'Església (cf. *Lumen Gentium*, 63). Ella «conservava tots aquests esdeveniments, confrontant-los en el seu cor» (*Lc 2,19*).
- «Perseveraven en la pregària» (*Ac 2,44*). La pregària i la celebració estan en el centre de la vida de la comunitat. Es dona una interacció entre una i altra. La comunitat fa pregària i la pregària fa comunitat. La fraternitat entre els fidels suposa l'experiència de la paternitat divina viscuda en la pregària. La fidelitat a la pregària o el seu abandonament defineixen la vitalitat o la decadència d'una comunitat.
- «Eren constants en la fracció del Pa» (*Ac 2,42*). L'Eucaristia era el centre de les primeres comunitats cristianes. És el misteri pasqual de Crist actualitzat en cada comunitat. L'Eucaristia suposa una transformació que es projecta a tota la vida i esdevé la culminació d'un procés d'agermanament de tota la comunitat i és el veritable centre de la seva vida.
- «Ho tenien tot en comú» (*Ac 2,44*). La vida de fraternitat entorn del Senyor ressuscitat s'ha d'expressar en una comunió que ha d'arribar fins a la posada en comú dels béns materials. Qui estima no pot ser insensible davant de les necessitats del germà, al contrari posa a disposició els seus béns. D'altra banda, es tracta de compartir, no només amb els membres de la comunitat, sinó també amb els pobres i necessitats que els fidels coneixen.

Aquestes característiques de la primitiva comunitat de Jerusalem, com ens vénen descrites per sant Lluç, són normatives per a les comunitats cristianes de tots els temps. També del nostre, que en tants aspectes s'assembla a la situació d'aquells primers cristians. Avui en dia és molt important, més ben dit, és urgent testimoniar que és possible viure el fet comunitari. El nostre món necessita el testimoni d'homes i dones que són capaços de viure la fraternitat cristiana.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

ENTREVISTA

JOAN MARTÍ LLOBET

L'altra crisi

En Joan Martí és voluntari de l'ONG Mans Unides des de 2008. Els tres darrers anys ha estat membre del Departament de Parròquies d'aquesta entitat, que lluita per eradicar la fam i la pobresa al món a través de dues línies de treball: finançament de projectes de desenvolupament al Tercer Món i sensibilització de la població. Des del 6 de juny, en Joan Martí és el president de la Delegació de Barcelona per als propers tres anys.

Com viu el nomenament?

Per a mi és un repte, un demostrar i demostrar-me que quan intentes ser instrument ets capaç de portar-ho a terme. Ens toca a nosaltres, que disposem de més recursos que ells, compartir el que som i el que tenim perquè aquest do generós té, per la gràcia de Déu, un poder sorprenentment multiplicador.

Quins objectius es marca?

Vull que la nostra sigui una Delegació de gent agraïda, participativa, alegre; i amb aquestes virtuts farem que els resultats de les nostres tasques siguin més positius. L'altre objectiu és aprofitar al màxim les sinergies amb altres moviments i organitzacions, perquè creiem que junts multiplicarem en els nostres resultats.

La crisi, com està afectant els més pobres?

A ells directament no els afecta gens. Nosaltres aquí podem passar gana, però ells allà moren de fam. La seva crisi no és actual: és permanent, des que neixen! És la crisi de valors nostres que fa que no els ajudem com hauríem de fer-ho. Malgrat tot, la nostra societat és conscient i generosa amb Mans Unides: els ingressos del sector privat per finançar els projectes de desenvolupament de 2012 són els mateixos que els de 2011.

Òscar Bardají i Martín

FAMÍLIA I VACANCES

La convivència en temps de vacances

El temps de vacances és un temps necessari per refer les forces perdudes durant l'any. L'estiu és també un temps que el podem i devem dedicar a les persones que més estimem, els membres de la nostra família, perquè fàcilment durant l'any, per mil raons, no ho fem.

Però és realment així? Hi ha mares de família que temen les vacances i esperen que aviat retorni la normalitat del temps escolar. La raó és molt senzilla: la casa a les vacances es torna, per moltes raons, un lloc de més feina. Els fills que entren i surten trencant tot ordre i horari, la vida social amb els amics amb els quals es vol quedar bé, les activitats fora de programa que trenquen l'ordre i la pau desitjada, etc. Els sociòlegs, per d'altra banda, han detectat un fenomen curiós: durant l'any, les preocupacions i la feina no deixen gaire espai a la convivència conjugal. No és estrany, per tant, que durant el temps de vacances apareguin tensions conjugals perquè no s'està acostumat a conviure tant de temps amb l'altre. Sembla que s'envaeixin mútuament l'espai de llibertat que amb el temps han conquerit.

Tanmateix, el temps de vacances pot ser un temps molt enriquidor. En primer lloc hauria de ser temps de vida de família i no de dispersió. De convivència i no d'activisme salvatge. De saber trobar temps per passejar, tot dialogant, amb el marit o muller, per retrobar la serenitat, el silenci i la pau enlloc del soroll i l'activisme. Moment d'elevat un xic l'esperit enmig del materialisme que ens envaeix; de pregària perquè durant l'any no en tenim temps o no el sabem trobar. Moment de fer memòria de la vida de família, de posar en comú la pròpia història i conèixer la dels altres, a cops, sorprenentment, molt desconeguda.

Dr. Manuel Claret
Delegat de Pastoral Familiar

LES NOVES ESPIRITUALITATS

Transcendir Babel

Estem tan acostumats a llegir la història de la torre de Babel com un dels múltiples relats recollits a la Bíblia que potser no ens hem plantejat mai una lectura de la Bíblia a la llum del relat de Babel. Segons aquest relat, la diversitat era una maledicció que generava enfrontaments.

No obstant això, seria molt injust acusar l'Israel de l'Antic Testament d'etnocentrisme sense reconèixer que tots els pobles, en un moment o altre de la seva història, han tingut pretensions d'exclusivitat. Ningú no està exempt de la temptació de la prepotència.

En canvi, a la Pentecosta es capgira tot i s'anuncia una nova perspectiva que supera Babel; un punt de vista des del qual, sense monopolis ni exclusivitats, cadascú pot reconèixer la grandesa de Déu en la seva vida, perquè rep un missatge de Déu que sintonitza amb els seus referents i li resulta significatiu. A la Pentecosta no es reconstrueix la unitat prèvia al desastre de Babel, sinó que, tot assumint la diversitat, hom la transcendeix. La varietat és acollida com una riquesa. Aleshores, es recupera el sentit original de la Pentecosta: la festa jueva de la collita, de les primícies, de l'abundància.

La convivència en la diversitat, tot i ser força utòpica, ha d'esdevenir l'horitzó vers on adreçar-se.

Josep Otón
(El reencantament postmodern,
Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall,
Barcelona 2012)

TEMPS D'ESTIU

Descans-Recreació

Les vacances inviten a trencar amb el ritme sovint frenètic de la rutina. Un passatge de l'evangeli de Marc ens il·lumina: Jesús envia els Dotze a predicar (6,7-11). Acabada la missió, Jesús els invita a descansar (6,31s). Ell els diu: «Veniu ara vosaltres sols en un lloc despoblat i reposeu una mica». Perquè hi havia tanta gent que anava i venia, que no els quedava temps ni de menjar. Se n'anaren, doncs, amb la barca tots sols cap a un lloc despoblat.

Jesús envia els apòstols a treballar, i Ell mateix els envia a descansar. Hi ha un descans pagà que és divertiment, alienació, sovint a base d'esperit de vi. I el que cal és l'Esperit diví: hi ha un descans cristià que és re-creació. Aquesta paraula té un sentit molt dens: re-crear, tornar a crear. Vam ser creats a imatge de Déu, però aquesta imatge es clivella a causa de la rutina, la mediocritat en la nostra vida evangèlica, la professionalitat sense ànima en el nostre apostolat i la insensibilitat davant les necessitats del poble sense evangelitzar. Tenim necessitat de ser re-creats en la identitat carismàtica, en l'autenticitat de la nostra vida evangèlica, en el fervor de l'esperit, en la responsabilitat del nostre compromís apostòlic.

Però, mentre vivim, som sempre com fang en mans del terrisser: no ha estat fixada la forma pel foc del forn, el Terrisser ens pot recrear. Ell ho vol fer: Veniu a descansar. És el temps oportú de llegir, pregar, passejar...

P. Ignasi Ricart, claretia

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 5. ■ Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Nm 11,4b-15 / SI 80 / Mt 14,13-21]. Mare de Déu de les Neus, i altres advocacions: Àfrica, Blanca, Eivissa, Reimei...; sant Osvald, rei anglès; santa Afra, mr.
- 6. □ Dimarts** [Dn 7,9-10.13-14 (o bé: 2Pe 1,16-19) / SI 96 / Lc 9,28b-36]. Transfiguració del Senyor, popularment: el Salvador, situada per tradició al mont Tabor (s. iv); sant Just i sant Pastor, noiets germans mrs. d'Alcalá d'Henares.
- 7. ■ Dimecres** [Nm 13,2-3a.26-14,1.26-30.34-35 / SI 105 / Mt 15,21-28]. Sant Sixt II, papa (grec, 257-258), i els seus quatre diaques, mrs.; sant Gaietà (Cayetano, Vicenza 1480 - Nàpols 1547), prev., fund. Teatins (CR, 1524).
- 8. □ Dijous** [Nm 20,1-13 / SI 94 / Mt 16,13-23]. Sant Domènec (Domingo) de Guzmán (†1221), prev. d'Osma, fund. Dominicans (OP) a Tolosa de Llenguadoc (1215) per combatre els albigesos.
- 9. ■ Divendres** [Os 2,14b.15b.19-20 / SI 44 / Mt 25,1-13]. Santa Teresa-Beneta de la Creu (Edith Stein), mr. carmelitana, copatrona d'Europa; sant Domicià, bisbe; sant Romà, mr. (s. iii); sant Esteve, bisbe i mr.
- 10. ■ Dissabte** [2Co 9,6-10 / SI 111 / Jn 12,24-26]. Sant Llorenç, diaca hispànic i mr. a Roma (s. iii); sant Deodat o Adeodat, proletari.
- 11. ■ † Diumenge vinent**, XIX de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Sv 18,6-9 / SI 32 / He 11,1-2.8-19 (o més breu: 11,1-2.8-12) / Lc 12,32-48 (o més breu: 12,35-40)]. Santa Clara (Assís 1193-1253), vg., fund. Clarisses (OSC, 1212), patrona de la televisió; sant Tiburci, mr.

DIUMENGE XVIII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de l'Eclesiastès (Coh 1,2;2,21-23)

Vanitat i més vanitat, deia el Portaveu-del-poble, vanitat i més vanitat, tot és en va. Després que un home s'ha esforçat a treballar amb coneixement, traça i eficàcia, ho ha de deixar tot a un altre que no s'hi ha esforçat per res. També això és en va, i és una gran dissort. Perquè, de fet, què en treu l'home de tot esforç i de tot el neguit amb què treballa sota el sol? Passa els dies en el desfici i en les penes de la seva servitud, i de nit el seu cor no descansa. També això és en va.

▶ Salm responsorial (89)

R. *Al llarg de tots els segles, Senyor, heu estat sempre la nostra muralla.*

Vós feu tornar els homes a la pols / dient-los: «Torneu-vos-en, fills d'Adam». / Mil anys als vostres ulls / són com un dia que ja ha passat, / com el relleu d'una guàrdia de nit. R.

Quan preneu els homes / són com un somni en fer-se de dia, / són com l'herba que s'espiga: / ha tret florida al matí, / al vespre es marceix i s'asseca. R.

Ensenyeu-nos a comptar els nostres dies / per adquirir la saviesa del cor. / Calmeu-vos, Senyor, què espereu? / Sigueu pacient amb els vostres servents. R.

Que el vostre amor no trigui més a saciar-nos / i ho celebrem amb goig tota la vida. / Que l'amabilitat del Senyor, el nostre Déu, / reposi damunt els seus servents. / Doneu cert a l'obra de les nostres mans. R.

El culte al diner: *El banquer i la seva esposa*, de Quentin Matsys (1466-1530). Museu del Louvre (París)

▶ Lectura del libro del Eclesiastès (Coh 1,2;2,21-23)

¡Vanidad de vanidades, dice Qohelet; vanidad de vanidades, todo es vanidad! Hay quien trabaja con sabiduría, ciencia y acierto, y tiene que dejarle su porción a uno que no ha trabajado.

También esto es vanidad y grave desgracia. Entonces, ¿qué saca el hombre de todos los trabajos y preocupaciones que lo fatigan bajo el sol? De día su tarea es sufrir y penar, de noche no descansa su mente. También esto es vanidad.

▶ Salmo responsorial (89)

R. *Señor, tú has sido nuestro refugio de generación en generación.*

Tú reduces el hombre a polvo, / diciendo: «Retornad, hijos de Adán.» / Mil años en tu presencia / son un ayer, que pasó; / una vela nocturna. R.

Los siembras año por año, / como hierba que se renueva: / que florece y se renueva por la mañana, / y por la tarde la siegan y se seca. R.

Enséñanos a calcular nuestros años, / para que adquiramos un corazón sensato. / Vuélvete, Señor, ¿hasta cuándo? / Ten compasión de tus siervos. R.

Por la mañana sácianos de tu misericordia, / y toda nuestra vida será alegría y júbilo. / Baje a nosotros la bondad del Señor / y haga prósperas las obras de nuestras manos. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 3,1-5.9-11)

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra. Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria.

Per tant, feu morir allò que us lliga a la terra: fornicació, impuresa, passions, mals desigs i l'amor al diner, que és una idolatria; no us enganyeu els uns als altres, vosaltres que us heu despulat de l'home antic i del seu estil d'obrar, i us heu revestit del nou, que es renova a imatge del seu Creador i avança cap al ple coneixement.

Aquí ja no compta ser grec o jueu, circumcís o incircumcís, bàrbar o escita, esclau o lliure, sinó que Crist ho és tot, i és de tots.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 12,13-21)

En aquell temps, un de la gent digué a Jesús: «Mestre, convenceu el meu germà que es parteixi amb mi l'herència». Jesús li contestà: «Bon home, qui m'ha encomanat a mi que fes de jutge o de mediador entre vosaltres?» Llavors digué a tothom: «Vigileu! Guardeu-vos de tota ambició de posseir riqueses, perquè ni que algú tinguéis diners de sobres, els seus béns no li podrien assegurar la vida.»

I els ho explicà amb una paràbola: «Un home ric va treure de les seves terres unes collites tan abundants, que no tenia on guardar-les. Tot rumiant, es va dir: Ja sé què faré: tiraré a terra els meus graners, en construiré de més grans, hi guardaré tot el meu gra i les altres mercaderies meves i em diré a mi mateix: Tens reserves per a molts anys: reposa, menja, beu, diverteix-te. Però Déu li digué: Vas errat! Aquesta mateixa nit et reclamen el deute de la teva vida i tot això que volies guardar-te, de qui serà? Així passa amb tothom qui reuneix tresors per a ell mateix i no es fa ric als ulls de Déu.»

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 3,1-5.9-11)

Hermanos: Ya que habéis resucitado con Cristo, buscad los bienes de allá arriba, donde está Cristo, sentado a la derecha de Dios; aspirad a los bienes de arriba, no a los de la tierra. Porque habéis muerto, y vuestra vida está con Cristo escondida en Dios. Cuando aparezca Cristo, vida nuestra, entonces también vosotros apareceréis, juntamente con él, en gloria. En consecuencia, dad muerte a todo lo terreno que hay en vosotros: la fornicación, la impureza, la pasión, la codicia y la avaricia, que es una idolatría. No sigáis engañándoos unos a otros. Despojaos del hombre viejo, con sus obras, y revestíos del nuevo, que se va renovando como imagen de su Creador, hasta llegar a conocerlo. En este orden nuevo no hay distinción entre judíos y gentiles, circuncisos e incircuncisos, bárbaros y escitas, esclavos y libres, porque Cristo es la síntesis de todo y está en todos.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 12,13-21)

En aquel tiempo, dijo uno del público a Jesús: «Maestro, dile a mi hermano que reparta conmigo la herencia.» Él le contestó: «Hombre, ¿quién me ha nombrado juez o árbitro entre vosotros?»

Y dijo a la gente: «Mirad: guardaos de toda clase de codicia. Pues, aunque uno ande sobrado, su vida no depende de sus bienes.» Y les propuso una parábola: «Un hombre rico tuvo una gran cosecha. Y empezó a echar cálculos: “¿Qué haré? No tengo donde almacenar la cosecha.” Y se dijo: “Haré lo siguiente: derribaré los graneros y construiré otros más grandes, y almacenaré allí todo el grano y el resto de mi cosecha. Y entonces me diré a mí mismo: Hombre, tienes bienes acumulados para muchos años; túmbate, come, bebe y date buena vida.” Pero Dios le dijo: “Necio, esta noche te van a exigir la vida. Lo que has acumulado, ¿de quién será?” Así será el que amasa riquezas para sí y no es rico ante Dios.»

COMENTARI

Aquest món passa

Una característica de l'evangeli de Lluc és la seva sensibilitat envers els pobres i la seva malifiança enfront les riqueses. La narració evangèlica d'aquest diumenge ens mostra la postura de Jesús envers els béns de la terra. Davant d'una disputa familiar per mor d'una herència, Jesús expressa de forma clara el seu advertiment: Vigileu! Guardeu-vos de tota ambició de posseir riqueses... perquè els béns no li podrien assegurar la vida. Aquest ensenyament és il·lustrat amb una paràbola.

La paràbola posa l'exemple d'un propietari que davant d'una gran collita només pensa en el benestar

que en traurà durant els propers mesos. Jesús ho considera un error, perquè aquesta vida passa i no és definitiva. Déu mateix ens pot demanar la vida a cada moment, donat que l'existència humana és fràgil i inconsistent.

En aquest sentit, Jesús comparteix en part la postura de Qohelet en el fragment d'aquest diumenge. El treball és necessari per al desenvolupament de la vida; comporta, però, també esforç i desfici, perquè el cor no arriba a descansar-hi mai del neguit de viure.

Treballs, propietats, riquesa són béns necessaris per a la vida humana i el seu benestar, aporten seguretat i ajuden a construir el futur de les famílies i dels pobles. Tot s'espatlla, però, quan posem aques-

tes realitats en el més pregon del nostre cor i les convertim en el sentit de la nostra existència. Des d'una perspectiva no creient pot semblar normal i, fins i tot, assenyat. Des de la perspectiva de Jesús i del seu Evangeli constitueix un error i una niciesa perquè posem la nostra esperança en coses que tard o d'hora s'acaben i no perduren.

La veritable riquesa és aquella que es construeix als ulls de Déu, i que ens ha anat presentant l'evangelista Lluc en els episodis dels diumenges anteriors: la compassió envers els necessitats, l'escolta de la paraula de Jesús i la pregària confiada al Pare bo. Tant de bo que aconseguíssim de ser milionaris de tot això!

Jordi Latorre, SDB

VIDA DIOCESANA

NOTÍCIES

Ordenació diaconal d'un salesià a Sabadell. El dissabte dia 22 de juny, Mons. Saiz Meneses va conferir el sagrat orde del diaconat al P. José Luis Navarro Santotomás, religiós salesià. La celebració va tenir lloc a les 11 del matí a la parròquia de Sant Oleguer de Sabadell. Varen concelebrar un bon nombre de preveres, salesians la major part, entre ells el P. Àngel Asurmendi, superior provincial i hi assistiren nombrosos joves. El P. Navarro ha estat destinat a la comunitat de salesians de Terrassa, que s'ha format amb la unió de les comunitats existents fins ara a Sabadell i Terrassa.

Confirmacions a la parròquia del Sagrat Cor de Sabadell. El dissabte 22 de juny, Mons. Saiz Meneses va presidir la celebració de l'Eucaristia a la parròquia del Sagrat Cor, al barri de Ca n'Oriac de Sabadell i administrà el sagrament de la Confirmació a 13 joves de la comunitat parroquial.

Confirmacions a la parròquia del Roser de Cerdanyola del Vallès. El diumenge 23 de juny, Mons. Saiz Meneses va presidir la celebració de l'Eucaristia a la nova parròquia de la Mare de Déu del Ro-

El Dr. Josep Guardiet i Pujol serà beatificat el dia 13 d'octubre a Tarragona

El dia 5 de juliol el papa Francesc ha aprovat la promulgació del decret del martiri del Dr. Josep Guardiet i Pujol i per tant entra en el grup de 522 màrtirs que seran beatificats el proper diumenge dia 13 d'octubre a la ciutat de Tarragona. Es tracta de la beatificació del primer prevere diocesà del territori de l'actual diòcesi de Terrassa.

El Dr. Josep Guardiet i Pujol havia nascut a Manlleu l'any 1871. Ingressà en el Seminari de Vic i obtingué el títol de doctor en teologia per la Pontifícia Universitat de Tarragona. L'any 1902 rebé l'ordenació sacerdotal a Barcelona. Entre els anys 1902 i 1905 va exercir com a vicari a les parròquies d'Ullastrell, Olesa de Montserrat i Argenton. L'any 1905 va ser nomenat regent de la parròquia de la Santíssima Trinitat de Sabadell. El 1912 fou adscrit a Santa Maria del Pi a Barcelona. Entre els anys 1914 i 1916 fou ecònom de la parròquia del Sant Esperit de Terrassa i l'any 1917 va ser nomenat rector de la parròquia de Sant Pere de Rubí, on desplegà una intensa activitat apostòlica i cultural. El 21 de juliol de 1936 fou detingut en l'inici de la Guerra Civil i assassinat a la carretera de l'Arrabassada, en el lloc anomenat «El Pi Bessó» el 3 d'agost del mateix any.

L'any 1945 les seves restes foren traslladades des del cementiri de Montjuïc a la seva parròquia de Sant Pere de Rubí, on reposen amb gran veneració per part dels feligresos. L'any 1992 s'inicià a Barcelona el procés diocesà per a la seva beatificació, que fou clausurat pel cardenal Ricard M. Carles l'any 1994 a la pròpia parròquia de Sant Pere de Rubí.

Els dies 3 i 4 de juliol del present any Mons. Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, ha presidit l'exhumació i reconeixement de les restes del futur beat, que han tornat a ser dipositades en el seu sepulcre a la parròquia que tant estimà i en la qual lliurà la seva vida martirialment.

ser de Cerdanyola i administrà el sagrament de la Confirmació a 21 joves de la comunitat parroquial.

Mons. Saiz Meneses participa en el programa de ràdio «Buscant la Llum». El dijous dia 27 de juny, Mons. Saiz Meneses va ser el convidat al programa «Buscant la Llum», de Ràdio Matadepera. El programa s'ha emès sense interrupció des de fa tretze anys. El Sr. Bisbe fou convidat per fer-ne balanç i repassar l'actualitat eclesial. Després del programa tingué lloc una tertúlia amb diversos col·laboradors, el Sr. Bisbe i la Sra. Alcaldessa de Matadepera.

El Sr. Bisbe presideix el comiat dels alumnes de 4t d'ESO a l'escola de la Salut. El divendres dia 28 de juny, Mons. Saiz Meneses va presidir l'acte de comiat dels alumnes que acaben el 4t curs d'Ensenyament Secundari Obligatori a l'Escola Diocesana Mare de Déu de la Salut, a Sabadell. El Sr. Bisbe lliurà els

guardons als alumnes i els convidà, davant dels pares i els professors, a continuar la seva formació. El proper curs l'escola iniciarà els estudis de Batxillerat en el nou edifici del centre.

AGENDA

Exercicis espirituals:

- Oberts a tothom i dirigits pel P. Hernán Pereda, CPR. Del 5 a l'11 d'agost.
- Per a homes. Dirigits pel P. Hernán Pereda, CPR. Del dia 26 al dia 31 d'agost. Lloc: Casa Mare de Déu de Montserrat (Caldes de Montbui). Inscripcions: tels. 938 654 496 o 697 840 559.
- Organitzats pels Grups d'Oració i d'Amistat (GOA) i oberts a tothom. Dirigits per Mn. Manuel Valls, del 26 al 30 d'agost. Lloc: Casa de la Immaculada (Tiana). Inscripcions fins al 20 d'agost als GOA, tel. 932 181 005, e-mail: gorationamistad@yahoo.es.

REMAD MAR ADENTRO

Compartir: el gesto que define la comunidad cristiana

En sintonía con el Año de la Fe he procurado reflexionar, en las últimas cartas semanales, sobre lo que es y la manera como se manifiesta la comunidad cristiana. Es una comunidad trascendente porque participa del misterio de la Iglesia y debe ser contemplada entonces con una mirada de fe. Para que la comunidad sea cristiana de veras no basta que esté integrada por cristianos, sino que estos especialmente han de vivir desde la perspectiva de la fe.

Otra peculiaridad de la comunidad cristiana es la aceptación de Cristo como ley viva, como punto de referencia para la fe y para la manera de comportarse. Si existe un verbo que define la comunidad cristiana, este es, de hecho, el verbo *compartir*. Podemos observarlo en el libro de los Hechos de los Apóstoles:

- «Perseveraban en la enseñanza de los Apóstoles» (Hech 2,42). La primera comunidad cristiana comparte ante todo la fe. La fe y la conversión son el factor decisivo de las comunidades. En este punto especialmente, María es modelo, figura e imagen de la Iglesia (cf. *Lu-*

men Gentium, 63). Ella «conservaba todas estas cosas, meditándolas en su corazón» (Lc 2,19). La primera comunidad cristiana era «constante en la enseñanza de los apóstoles».

- «Perseveraban en la oración» (Hech 2,44). La oración y la celebración están en el centro de la vida de la comunidad. Se da una interacción entre oración y comunidad. La comunidad hace oración y la oración hace comunidad. La fraternidad entre los fieles presupone la experiencia de la paternidad divina vivida en la oración. La fidelidad a la oración o su abandono definen la vitalidad o decadencia de la comunidad.
- «Eran constantes en la fracción del pan» (Hech 2,42). La Eucaristía era el centro de las primeras comunidades cristianas. Es el misterio pascual de Cristo actualizado en cada comunidad. La Eucaristía supone una transformación que se proyecta en toda la vida y culmina un proceso de hermanamiento de toda la comunidad y es el verdadero centro de su vida.
- «Lo tenían todo en común» (Hech 2,44). La vida de comunidad en torno al Señor resucita-

do debe expresarse en una comunión que ha de llegar hasta la puesta en común de los bienes materiales. Quien ama no puede ser insensible ante las necesidades del hermano, sino que, al contrario, pone a disposición sus bienes. Por otra parte se trata de compartir no sólo con los miembros de la comunidad, sino también con los pobres y necesitados que los fieles conocen.

Estas características de la primitiva comunidad de Jerusalén, tal como nos las describe san Lucas, son normativas para las comunidades cristianas de todos los tiempos. También del nuestro, que en tantos aspectos se parece a la situación de aquellos primeros cristianos. Hoy día es muy importante, mejor dicho, es urgente testimoniar que es posible vivir el hecho comunitario. Nuestro mundo necesita el testimonio de hombres y mujeres que son capaces de vivir la fraternidad cristiana.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Obispo de Terrassa